

Det Anarkistiska Biblioteket

Sprid ut strejken

Early Spring for the badger

Early Spring for the badger
Sprid ut strejken
2011

Tidningen Brand #3 2011

sv.anarchistlibraries.net

2011

Nästa gång lyckas vi bättre. Om vi bara studerar våra misstag. Wisconsinaktivisterna lär oss sin läxa. Så får vi upproret att bli en kollektiv ryggradsreflex.

Alla blickar riktas mot parlamentsbyggnaden. Politiker, aktivister och sensationsjournalister riktar alltid uppmärksamheten mot den politiska aktivitetens symboliska centrum. Även om den ockuperade parlamentsbyggnaden är intressant i sin ickefunktionalitet – som en plats för lek och experimenterande – så fungerar själva rummet i sig som den huvudsakliga begränsningen för skapandet av en sådan lek. Vissa entusiastiska radikaler kommer peka på de spännande sätt som nya relationer skapas mellan de människor som ockuperade byggnaden. Men en sådan optimism missar att se alla de sätt som rummet begränsar sådana aktiviteter från att nå deras fulla potential.

För det första, närvaron av arbetare och studenter i parlamentsbyggnaden innebär samtidigt deras frånvaro i andra byggnader och platser som utgör kapitalets materiella grund och flöden. Eller uttryckt på ett annat sätt: om detta skapande av nya relationer fortsätter vara en aktivitet skild från våra vardagsliv i både tid och rum så kommer det bara ytterligare cementera den totala omöjligheten i att förändra aktiviteterna och relationerna i våra miserabla vardagsliv, våra klassrum, arbetsplatser, gator och hem. För det andra, denna centralisering av ickefunktionaliteten till ett visst geografiskt område gör det möjligt för de personer som vill styra och omdirigera protestens energi, genom att den är samlad på en plats och enkel att kanalisera. Varenda del av protesterna inom den ockuperade parlamentsbyggnaden, från tonen i ens slagord till hur kraftfull tejp man fick använda för sina affischer, utsattes för en absurd nivå av mikroövervakning och styrning från den nya blivande klassen av aktivistbossar. Slutligen och kanske det värsta, var deltagarnas självpålagda begränsning i parlamentsockupationen. Genom att betrakta byggnaden som vår parlamentsbyggnad och förklara ”det är så här demokrati ser ut” (slagordet: this is what democracy looks like), införlivade man i sig själva den politiska och symboliska laddningen av Madisons geografi och blev fångade i dess struktur och begränsning. Att istället fysiskt skada byggnaden, att härja loss eller börja materiellt reappropria saker skulle innebära att man orsakade en enorm skada på den gemensamma illusionen om protestens demokratisk legitimitet som genomsyrade all aktivitet på platsen. Byggnadens symboliska betydelse – dess mytologi av demokrati, framsteg och folkmakt – biter sig fast som en parasit på alla som försöker göra något i den.

Det enda som intresserar oss

För att tala klartext: Av alla de protester som skedde, är strejken det enda vi är intresserade av. Mer specifikt, blockerandet av ekonomin, avbrottet i ekonomins fastlagda roller och möjligheten till en omedelbar kommunisering av samhällets materiella resurser. Därför är vi enormt intresserade av de element i Wisconsinprotesten som pekar mot ett generaliserande av strejktaktiken, som till exempel sjukskrivningar, walk-outs eller arbetsplatssabotage. Ockupationen av parlamentsbyggnaden visade på strejkens rumsliga, tidsliga, taktiska och subjektiva gräns. Vår strategiska målsättning måste vara att decentralisera parlamentsockupationen och sprida ut strejken bortom dessa gränser. Skolkandet och de gemensamma uttågen från lektionerna på universitetet, ockupationen av teatern, stadsdelsorganiseringen och attackerna mot de medskyldiga företagen kan alla ses som tendenser på en sådan spridning. Som antagonist måste våra aktiviteter spridas.

Det är avgörande att vi bygger vidare på och utvecklar strejkens logik. Det betyder att vi behöver införa och koppla samman andra former av ekonomiska störningar, bortom sjukskrivningarna och massskolningen. Arbetsplatssabotage, igenlimmandet av dörrar, DDOS-attacker, sätta igång alarm, strategiska ockupationer, alla möjliga sorters barrikader – tagna tillsammans som en helhet skulle dessa taktiker visa på sätt att vidga vårt perspektiv av vad en strejk kan vara. I en värld där vi blir allt mer marginaliserade, måste vi lära varandra nya sätt att experimentera med de exkluderades makt och maktmedel för att få slut på detta.

Kritisera och trappa upp

Som en minoritet med det uttalade målet att krossa kapitalismen har vi två unika förmågor att tillföra sådana här situationer. Med vår erfarenhet kan vi bidra med både kritik och en taktisk eskalation. Det finns oändligt många saker som begränsar en händelse: demokratin, fackföreningarna, ickevåldet, familjevärderingarna, vitheten, övervakningen och representationen. Det skulle vara mer passande att beskriva hela protesthändelsen som en begränsning. Vår uppgift i en sådan fundamentalt begränsad situation måste vara att hela tiden avslöja och påvisa alla dessa ideologiska och taktiska hinder och att utveckla en strategi som går bortom dem. Detta avslöjande är den enda potentialen vi har till att överskrida även våra egna begränsningar. Genom att avslöja måste vi sätta oss på tvären, och genom att gå emot måste vi avmystifiera. Genom att gå på gång kritiserar, trappa upp, rensa ut och sedan återupprepa detta bygger vi in den insurrektionella praktiken i våra reflexer och vårt muskelminne.

Håll er dolda

Även om protesthändelsen inte nödvändigtvis är revolutionär, så erbjuder den ett bra tillfälle att agera i skydd av, ett rum att agera inom. Hela situationen fungerar som ett orosmoln som täcker hela samhällsterängen. Inifrån denna proteststorm kan vår aktivitet ske som blixtar, som kan komma varifrån som helst och ändå inte peka tillbaka på någon viss plats. I stundens kaotiska larm har vi en unik möjlighet att tala och agera obegränsat, samtidigt som vi kan fortsätta att vara relativt anonyma. Anonymiteten är avgörande. Genom att vägra att bli stämplade eller utsedda till anarkister, kan vi påverka och ändra på synen att antagonism skulle vara en egenskap som tillhör aktivister och inga andra. Om vi kan sluta utmålas som de andra, eller mer korrekt, maskera vårt annorlundaskap inom det kaos som breder ut sig, har vi möjligheten att ladda hela situationen med vår antagonistiska natur. När vi agerar inom dessa situationer måste vi överge rollerna som anarkister och kommunister, för att istället vara aktörer för anarki och kommunisering. Vi måste genomgående sträva efter att radera rollfördelningen mellan åskådare och specialister. När en attack sker anonymt och vreden är allmän, kan alla se handlingarna som något som de själva hade varit kapabla att göra. På detta sätt kan en perifer etisk uppfattning framträda som ett virus i centrum.

Vara snabbare än våra fiender

Inget intressant händer på grund av situationen. Allt intressant händer trots den. Varje eskalation är ett resultat av ett okontrollerbart element som rör sig snabbare än de som vill ta kontrollen över den. Vilda strejker sker eftersom gräsrotterna på arbetsplatserna agerar trots byråkraternas förmaningar. Ockupationen av teatern skedde genom att de som ville ockupera lämnade aktivistbossarna ensamma på deras scen och istället gick in i byggnaden utan dem. När folk stormade parlamentsbyggnaden efter att lagen gått igenom, gjorde de det eftersom de sprang förbi både de bokstavliga och självutnämnda poliserna för att kunna bryta sig genom dörren och klättra genom ett trasigt fönster. I sådana situationer tog de vilda personerna och utmanövrerade, rörde sig snabbare än, de personer som ville att det skulle gå ordnat till. Aktivistbossarna sade till de strejkande att gå tillbaka till jobbet. De försökte införa strikta regler på teatern och lämnade ut namn till teaterledningen. De sade uttryckligen åt folk att lämna parlamentet och gå hem, medan folket stod och skrek ”generalstrejk” och ”ockupera”. Om vi vill lämna dessa bossar på historiens soptipp så är det absolut nödvändigt att vi inser att vår snabbhet och kvickhet är vår

inte några evigt adekvata formler. När vi ställs inför nya och osäkra situationer måste vi vara beredda att lära av det förflutna, men också våga testa nya och oprövade strategier.

Se de vinster vi uppnår

I en situation där vi inte delar de vanligaste politiska målsättningarna (fackföreningar, demokrati, vad som helst) måste vi kunna sätta våra egna mål och mäta våra egna prestationer. Kräva nyval, stora massmöten, medlemskap i fackföreningar och politiskt kapital har ingenting att göra med vårt projekt, utan vi behöver nya måttstockar för att mäta vår verksamhet. Vi har mycket att tjäna på dessa situationer, så länge vi vet vad vi ska sträva efter. Om vi kan kasta oss in i striden och veta vad vi vill få ut av den kommer vi att bli allt bättre rustade för att förverkliga våra önsningar. Att skapa tummult, stärka relationer, hitta nya kamrater, sprida ett missnöje, störta en aktivistboss, skapa nya upprovsberättelser, genomföra materiell skadegörelse, bryta oss ur våra roller, hitta varandra, vara bättre förberedda på att ta för oss och bestämma över våra egna liv – detta är exempel och mått på ett framgångsrikt deltagande och intervention i krisen. Vi måste hitta verkliga sätt att tala med varandra om vad vi faktiskt har åstadkommit.

Om allt annat misslyckas...

... stjäla så mycket som det är möjligt. Om våra ansträngningar att driva på en situation besegras på alla tänkbara sätt måste vi ha en backupstrategi som säkerställer att vi är mer materiellt förberedda att ge oss in i nästa protesthändelse. När elever börjar planera ockupationer – se till att de ockuperar platser med kopieringsutrustning, byggmaterial och elektronisk utrustning. När entusiastiska nykomlingar börjar prata om att tillfoga företagen som stödde lag- förslaget ekonomisk skada – föreslå att de börjar med att plundra de medskyldiga butikerna. Om de inre fiendegrupperingarna har finansiering från sina politiska partier – se till att mjölka dem på så mycket ekonomiska medel som möjligt. Ljudsystem, pengar, mat, propaganda, datorer, ny utrustning: lägg beslag på allt!

största styrka, att vi måste se till att vi hela tiden rör oss snabbare och ligger ett steg före deras ledning.

Dra skiljelinjer

Det största misslyckandet i Wisconsinprotesten var det allmänna missnöjet och förvirringen kring deltagarnas politiska kopplingar och positioner. Det mest effektiva exemplet på denna neutralisering var när polisen genom att bara försäkra för alla att de var på vår sida lyckades helt ta kontroll över situationen och sprida en sorts självövervakning under hela parlamentsockupationen. På ett liknande sätt lyckades demokraterna och byråkraterna fånga vreden i situationen och därigenom garantera att vreden inte vändes mot det klassamhälle som de själva strävar att upprätthålla. Folk fann sig själva kämpandes för de politiker som är arkitekterna bakom exploateringen av folket. Arbetarna tog order från fackföreningsfunktionärer, som veckan innan hade varit beredda att sälja ut sina medlemmar för att behålla sina byråkratjobb. Studenter accepterade att samma aktivister tog ledningen och gav dem order, som tidigare hade gjort allt för att förhindra att situationen skulle uppstå. I var och ett av dessa exempel blev antagonisterna lurade och kontrollerade av sina klassfiender, genom en ganska enkel mystifieringsprocess.

Vi måste räkna med möjligheten att en hel folksamling står och ropar ”tack poliser!” när polisen omringar och förbereder sig för att gripa dem, en av de hemskaste situationer som går att föreställa sig. En sådan sympati med våra objektiva fiender visar tydligt på behovet att strategiskt dra en skiljelinje och synligöra positioner. Fyrverkeridemonstrationen utanför fängelset, kringmanövern mot aktivistbossarna vid teatern och eskalationen genom attackerna mot banker och arbetsplatser måste ses som bidrag med detta i åtanke. Vi måste hitta sätt att agera, som fortsätter ske i resonans med alla upprörda människor i hela delstaten, men som tvingar våra fiender att visa sitt rätta ansikte. När flera byggnader saboterades i universitetscampus så uttryckte städarna och studenterna sin sympati för vandalismen, några vägrade till och med göra sitt jobb och reparera trasiga lås. Samtidigt tog proffsaktivister, campuspolisen och politikerbroilers omedelbart avstånd från sabotagen. När bankerna angreps tog polisen avstånd från attackerna, ändå hördes inga liknande avståndstaganden från massan av arbetare som hatar bankerna. När fackledarna försökte kontrollera och senare ta avstånd från ockupationen av universitetscampus, blev fackbossarnas position uppenbar för alla som deltog. När de maoistiska aktivistbossarna avslöjades som manipulativa ideologer och partigångare förlorade de sitt stöd från dem som hade nöjt följt dem i flera års tid. I var-

je fall blev deltagarnas positioner och politiska tillhörigheter uppenbara och alla var tvungna att välja sida. Vi måste se till att det är vi som drar skiljelinjerna, så att det passar våra målsättningar när alla måste välja sida.

Nedskärningarna ger oss ett unikt tillfälle då staten och deras hantlangare enbart kan ta rollen som att vara en brutal torped för det ekonomiska systemet. När staten reduceras till att enbart övervaka, utan några ambitioner att skydda eller vårda, är det vårt jobb att se till att antinedskärningskampen eskalerar till den punkt där polisen måste visa var de står. Bara vid denna punkt är det möjligt för antinedskärningskampen att bli en antistatlig kamp. Vi måste se till att varje framväxande kamp når denna punkt.

Använd bossarnas redskap

Under hela Wisconsinprotesten var en av våra största bedrifter den totala politiska och sociala attacken vi genomförde mot det självutnämnda aktivistledarskapet. Det är viktigt att vi inte blir moralistiska i vårt motstånd mot deras ledning. Vi är emot ledare på grund av deras politiska målsättningar och deras lojalitet till den rådande samhällsordningen, inte på grund av deras taktiker eller arbetsformer. Om vi kan bli mer effektiva i att använda deras redskap, får vi inte tveka att göra det. Vi kan hålla i konsensusmöten, använda identitetspolitik för att underminera våra fiender, positionera oss själva strategiskt på mötena, ha våra egna möten för att kippa bort dem, få deras egna regler att verka mot dem, stjäla deras megafoner, använda deras ljudsystem, vara manipulativa för att kunna avslöja deras egna manipulationer. Vi kan använda vår vänskap och vårt deltagande mot deras positioner. Den sociala naturen i vår kamp innebär att vi inte kan strunta i att använda rykten, skvaller, skitsnack eller smutskastning som metoder för att besegra dem som är konfliktens fiender. Krig är politik med andra medel och i det känner vi inga monster. När aktivistbossarna flydde från teaterockupationen i tårar och lovade att aldrig komma tillbaka, kunde vi bara hoppas att deras löfte skulle infrias.

Formulera problemställningarna

Ett annan framgångsrikt experiment var det sätt på vilket vi agerade för att undergräva den traditionella diskursen och att sätta vår egen problemformulering i dess ställe. En intensiv propagandaanvändning gjort så att "strejka, ockupera, ta över" (strike, occupy, takeover) blev standardlagordet när det var som mest spänt läge. Det spreds kommunikéer från tidigare ockupationer och strejker som lyfte fram en hel rad nya aktörers praktiker och språk. Även om det aldrig blev generalstrejk började tusentals människor att ställa in sig på och förbereda sig för en, som om det fak-

tiskt var möjligt. Stöduttalanden från kamrater runt om i världen kunde användas för att lägga ytterligare etisk tyngd åt de radikala stämningarna. Upprop från stormöten om att börja diskutera hur man förbereder en strejk, lyfte fram densamma på dagordningen för alla som hörsammade uppropet. Alla framgångsrika debattörer kommer att säga att den som formulerar problemställningen och sätter villkoren för debatten vinner den. Vi måste ständigt sätta sådana villkor om vi någonsin vill uppnå önskvärda resultat.

Se potentialen i alla relationer

De vackraste stunderna i dessa protestsituationer är de stunder som gamla relationer får en ny innebörd och dolda potentialer visar sig. Vänner, arbetskamrater, grannar och klasskamrater blir alla potentiella konspiratörer under kampens gång. Våra vänskapsrelationer laddas med en känsla av gemensam delaktighet i viljan att driva situationen längre, bortom dess begränsningar. Gatorna vi vandrar ner för varje dag blir magiska och fylls med nya berättelser. På kaféerna där vi hänger varje eftermiddag, kan vi höra samma ilska från personerna vid borden bredvid oss. De som vi tidigare bara kunde relatera till genom att vi var exploaterade av samma ekonomiska logik, har nu mycket att lära oss och vi mycket att lära dem om hur vi kan rasera samma ekonomiska system. Nya vänner och kamrater dyker upp. Ännu viktigare, vi måste vara uppmärksamma på de nya vänskapsområden som uppstår utanför fackföreningarna och aktivistorganisationerna. Ett nytt sorts parti kan bara växa fram ur ett sådant nätverk av samhörighet och gemensamma tendenser. Att tvingas återvända till det gamla sättet att relatera till varandra är det största möjliga nederlaget.

Dumpa de gamla metoderna

Mitt i protesten visade det sig att de spektakulära och symboliska formerna enbart utgjorde återvändsgränder. Demonstrationer, tal och möten. Alla dessa sög musten ur situationens momentum och lämnade ett uppsvällt lik efter sig. Vi måste undvika dessa situationer till varje pris. När vi inte kan undvika dem, måste vi hitta sätt att vrida deras syften i en annan riktning och få alla att fly från dem. Det är viktigt att vara uppmärksam för hur en sådan kontroll och stagnation förändras. En taktik som var radikal för en månad sedan kan ha tömts på all potential i morgon. Man behöver bara se på parlamentsockupationen för att se hur snabbt den taktiken nådde sin begränsning. Medan ockupationen i Kalifornien var ett hot mot universitetsväsendet, så är det idag en standardtaktik för reformistiska aktivister runt om i hela landet. Vi måste ständigt vara rörliga och experimentera för att inte fastna i en upprepning av misslyckade former. Vi har